

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa V. H. Poland Spółki Akcyjnej  
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki  
o nałożenie kary pieniężnej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 19 maja 2011 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w  
Warszawie  
z dnia 12 maja 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 270  
(dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa  
procesowego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 12 maja 2010 r., na skutek apelacji V. H. Poland S.A. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2009 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu), o nałożenie kary pieniężnej, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za działanie wymienione w pkt 1 zaskarżonego orzeczenia odstąpił od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego,

dodanego przez art. 1 pkt 38 lit. e) ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r., o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 21, poz. 104, dalej jako ustawa zmieniająca) w związku z art. 20 ustawy zmieniającej.

Prezes Urzędu zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu podnosi, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne. Pierwszym z nich jest kwestia wykładni przepisu art. 20 ustawy zmieniającej, w zakresie dotyczącym użytego w tym przepisie pojęcia „sprawy”. Zagadnienie to sprowadza się do pytania, czy zawarta w tym przepisie norma intertemporalna ma zastosowanie jedynie do spraw administracyjnych, czy ma również zastosowanie do spraw sądowych, które w dniu 11 marca 2010 r. toczyły się na skutek złożenia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu. Drugim zidentyfikowanym przez Prezesa Urzędu zagadnieniem prawnym jest kwestia, czy art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne, który wszedł w życie w dniu 11 marca 2010 r. może mieć zastosowanie w sprawie wszczętej wskutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu wydanej przed tą datą, a nie zakończonej prawomocnym wyrokiem przed 11 marca 2010 r. Uzasadniając potrzebę rozstrzygnięcia powyższych zagadnień, Prezes Urzędu podnosi, że są to zagadnienia nowe, do których nie odniosło się jeszcze dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz literatura przedmiotu, zaś przed sądami niższych instancji zawisło szereg spraw odnoszących się do kwestii unormowanych przez przepisy ustawy zmieniającej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu, powód wniósł o nie przyjęcie jej do rozpoznania, z uwagi na jednoznaczne brzmienia art. 20 ustawy zmieniającej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę przyjęcia skargi z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zawierać juretryczną argumentację wykazującą, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Powołanie się na przepisy prawa, sformułowanie problemu,

przedstawienie samego stanowiska wnoszącego skargę kasacyjną bez odpowiedniego wywodu ilustrującego znaczenie problemu, spektrum możliwych jego rozstrzygnięć i konsekwencji wyboru określonego rozwiązania, z uwzględnieniem dotychczasowego orzecznictwa lub poglądów doktryny, powoduje, że na etapie przedsądu nie jest możliwe stwierdzenie występowanie w sprawie zagadnienia wymagającego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Sformułowanie zagadnienia prawnego powinno zawierać wywód zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Tymczasem w skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie zawiera wywodu odpowiadającego powyższym wymogom.

Jak się wydaje, podstawy dla przyjęcia skargi do rozpoznania, Prezes Urzędu dopatruje się przede wszystkim w braku orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego art. 20 ustawy zmieniającej. Tymczasem problemy prawne analogiczne przedstawionego w niniejszej sprawie były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ochrony konkurencji (zob. postanowienie SN z 18 września 2003, sygn. akt I CKN 534/01; wyrok SN z 10 lipca 2003 r., sygn. akt I CKN 533/01; wyrok SN z 2 października 2008 r., sygn. akt III SK 3/2008). Bez rozwiniętego wywodu, uwzględniającego dotychczasowy dorobek orzecznictwa i doktryny w zakresie postępowań w sprawach z zakresu regulacji, oraz analogicznych do nich pod względem procesowym spraw ochrony konkurencji, a także odpowiedniej argumentacji prezentującej spektrum możliwości rozstrzygnięcia omawianego zagadnienia, jego wpływ na praktykę oraz wyjaśniającej rzeczywiste intencje ustawodawcy w nadaniu art. 20 ustawy zmieniającej przyjętego brzmienia, Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie widzi potrzeby ewentualnego odstąpienia od poglądu przyjętego w dotychczasowym orzecznictwie, zgodnie z którym pod pojęciem postępowań wszczętych a nie zakończonych należy rozumieć nie tylko postępowania administracyjne przed Prezesem Urzędu, ale także postępowanie sądowe.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

